Ὁ σεβαστὸς κ. Ι. Ἰσιδωρίδης Σκυλίσσης, ἐπὶ τῇ αἰτήσει ἡμῶν τοῦ νὰ ἀναθεωρήσῃ τὸν **Λέοντα Λεώνην**, τὸ ἐκλεκτότερον τῶν ἔργων τῆς περιφανοῦς μυθιστοριογράφου *Γεωργίας Σάνδης*, ἀπηύθυνεν ἡμῖν τὴν κατωτέρω καταχωριζομένην ἐπιστολήν: Σ.τ.Δ.

Τῇ Διευθύνσει
τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων»

Τὴν πρότασίν σας τοῦ r' ἀναθεωρήσω πρὸς νέαν ἔκδοσιν τὴν μετάφρασιν τοῦ **Λέοντος Λεώνη**, *γενομένην ὑπ' ἐμοῦ, ἐν ἔτει 1847—τεσσαράκοντα ἔτη ἔκτοτε, φεῦ! — ἐδέχθην προθύμως, ὄχι μόνον διότι ἡ μετάφρασίς μου ἐκείνη πολλὰ περιεῖχε σφάλματα γλωσσικά, οὔτε διότι αὕτη ἡ ἐργασία ἔμελλε νά μοι ἀναμνήσῃ τοὺς νεανικούς μου ἐκείνους χρόνους· ἀλλὰ κυρίως διὰ τὸν σχετλιασμὸν εἰς ὃν λήγει τὸ πέμπτον κεφάλαιον τοῦ ὡραίου τούτου καὶ διδακτικωτάτου πρὸς τὸ γυναικεῖον φῦλον διηγήματος: «Κατέστην μετεωροπαθής, μυθιστοριώδης (ῥωμαντική)· ἀλλοίμονον δὲ εἰς τὴν γυναῖκα, ἥτις τοιοῦτον ἀποκτᾷ χαρακτῆρα! ἀλλοίμονον!»*

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ **Λέοντος Λεώνη**, *δύναται πᾶς γονεὺς νὰ λέγῃ, χρείας τυχούσης, εἰς τὴν θυγατέρα του: «Ἐνθυμοῦ τὰ ὀλέθρια ἐπιφανῆ προτερήματα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, καὶ τὰ τῆς δι' αὐτῶν σαγηνευθείσης Ἰουλίττης τὰ ἀνίατα παθήματα.»*

Ι. Ισιδ. Σκυλισσης

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ Ι. Ισιδ. Σκυλισση

Ἤμεθα εἰς τὴν Βενετίαν. Τὸ ψῦχος καὶ ἡ βροχὴ εἶχον ἀποδιώξει τοὺς περιπατητὰς καὶ τοὺς προσωπιδοφόρους ἐκ τῆς πλατείας τοῦ *Ἁγίου Μάρκου* καὶ ἐκ τῶν παροχθίων ὁδῶν.

Ἡ νὺξ ἦτο ἀσέληνος καὶ σιωπηρά· μακρόθεν δὲ μόνον ἠκούετο ὁ μονότονος ῥόχθος τῶν κυμάτων τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους, συντριβομένων εἰς τὰς ἀκτὰς τῶν νησιδίων, ἐφ' ὧν ἡ πόλις εἶναι οἰκοδομημένη, καὶ ἐκ διαλειμμάτων αἱ φωναὶ τῶν νυκτοφυλάκων τῆς *φρεγάτας*, ἥτις φρουρεῖ τὴν εἴσοδον τοῦ πορθμοῦ τοῦ *Ἁγίου Γεωργίου*, διεσταυροῦντο μὲ τὰς ἀπαντήσεις τῆς ἀκταιώρου γωλέττας. Ἡ ἀπόκρεως νὺξ ἐκείνη ἐντὸς μὲν τῶν παλατίων καὶ τῶν θεάτρων ἦτο ἀναμφιβόλως λαμπροτάτη, ἀλλ' ἐκτὸς αὐτῶν τὰ πάντα παρίσταντο πένθιμα, οἱ κρεμαστοὶ δὲ φανοὶ διέχυνον τὴν αἴγλην των εἰς τὰς ὑγρὰς τοῦ λιθοστρώτου πλάκας, ἐφ' ὧν ἀντήχει μακρόθεν τὸ ἐσπευσμένον βῆμα προσωπιδοφόρου τινὸς βραδύναντος, κεκαλυμμένου ὑπὸ τὸν αὐτοῦ μανδύαν.

Ἐκαθήμεθα οἱ δύο κατάμονοι εἰς μίαν τῶν αἰθουσῶν τοῦ πρώην παλατίου Νάση (palazzo Nasi), κειμένου ἐπὶ τῆς *Ὄχθης τῶν Ἐσκλαβόνων* (riva dei Schiavoni), καὶ μεταποιηθέντος σήμερον εἰς ξενοδοχεῖον, τὸ κάλλιστον τῶν τῆς Βενετίας. Κηρία τινὰ διεσκορπισμένα ἐπὶ τῶν τραπεζίων καὶ ἡ τῆς ἑστίας ἀνάλαμψις ἐφώτιζον ἀσθενῶς τὴν ἀχανῆ ἡμῶν αἴθουσαν, καὶ ὑπελάμβανες ὅτι αἱ τῆς φλογὸς ἀναπάλσεις ἔδιδον κίνησιν εἰς τὰς ἐπὶ τῆς ὀροφῆς ἐζωγραφημένας ἀλληγορικὰς θεότητας. Ἡ Ἰουλίττα οὖσα ἀδιάθετος δὲν ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ. Ἐξηπλωμένη ἐφ' ἑνὸς ἀνακλίντρου καὶ σχεδὸν περιτετυλιγμένη ἐντὸς τοῦ ἐκ λευκῆς σισύρας μανδύου της, ἐφαίνετο ὑπνώττουσα ἐλαφρὸν ὕπνον, ἐγὼ δὲ περιεφερόμην ἀθορύβως ἐπὶ τοῦ τάπητος, σιγάρα καπνίζων χαρτοτύλικτα τοῦ *σεραγίου*.

Εἰς τὴν πατρίδα γνωρίζομεν οἱ Ἱσπανοὶ διάθεσίν τινα ψυχῆς, εἰς μόνους ἴσως ἡμᾶς ἰδιάζουσαν. Αἰσθανόμεθα εἶδός τι σκυθρωπῆς ῥαθυμίας, καθ' ἣν ὅμως δὲν διακόπτεται ἡ ἐργασία τοῦ νοὸς ὡς παρὰ τοῖς Γερμανοῖς καὶ Ἀσιανοῖς, μάλιστα δὲ παρὰ τοῖς τελευταίοις, ὅταν κάμνωσι *κέφι*· τοὐναντίον, ἡ διάνοια εἶναι παρ' ἡμῖν εἰς ἐνέργειαν καθ' ἣν ὥραν φαινόμεθα βυθισμένοι εἰς ἔκστασιν· καὶ ὅταν μὲ τὸ σιγάρον εἰς τὸ στόμα περιπατῶμεν μεθοδικῶς ὥρας ὁλοκλήρους, χωρὶς οὐδὲ σπιθαμὴν νὰ ἐκτραπῶμεν τῆς γραμμῆς, ἥτις συμπίπτει νὰ ἦναι σχεδιασμένη εἰς τὸ ψηφιδωτὸν ἔδαφος, τότ' ἐκτελεῖται παρ' ἡμῖν εὐκολώτερον ἡ, ὡς εἰπεῖν, πέψις τοῦ πνεύματος. Εἰς παρομοίας στιγμὰς τεχνολογοῦμεν τὰ σπουδαιότερα τῶν σχεδίων μας, καὶ οὕτω πως πραύνοντες τὸν ἐρεθισμὸν τῶν παθῶν μας ἐξάγομεν τὴν ὁριστικὴν ἀπόφασιν. Ἀταραξίαν μεγάλην βλέπεις εἰς τὸν Ἱσπανὸν ὁπότε μάλιστα βουλεύεται ὑψηλὸν ἢ ὀλέθριόν τι. Ἐβουλευόμην κ' ἐγὼ τότε· ἀλλὰ τὸ ἰδικόν μου βούλευμα οὐδ' ἡρωϊκόν τι ἐτέκταινεν οὐδὲ φρικῶδες. Ἀφοῦ ἐξηκοντάκις σχεδὸν περιῆλθα τὴν αἴθουσαν, καὶ ἐκάπνισα ἕως δωδεκάδα σιγάρων, συνέλαβα τὴν ἀπόφασίν μου. Πορευθεὶς ἐστάθην πλησίον τοῦ ἀνακλίντρου, καὶ μὴ φροντίσας περὶ τοῦ ὕπνου τῆς νεαρᾶς συντρόφου μου,

— Ἰουλίττα τὴν εἶπα, ἔρχεσαι νὰ γίνωμεν σύζυγοι;

Ἤνοιξεν αὐτὴ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἠτένισε πρὸς ἐμὲ ἄνευ τινὸς ἀποκρίσεως· ὥστε ὑπολαβὼν ὅτι δὲν μὲ ἤκουσε, τὴν ἠρώτησα ἐκ νέου τὸ αὐτό.

— Ἤκουσα, ἤκουσα, ἀπήντησε μὲ ἀδιαφορίαν· καὶ πάλιν ἐσιώπησε.

Ὑπέλαβα ὅτι ἡ πρότασίς μου δὲν εὐηρέστησεν εἰς αὐτήν· ὀργὴ δὲ μ' ἐκυρίευσε καὶ θλῖψις καὶ ἀδημονία πολλὴ ἐκ τούτου, ἀλλ' ὅμως αἰδούμενος τὴν ἱσπανικὴν σοβαρότητα δὲν ἀπέδειξα τίποτε, καὶ ἤρχισα πάλιν τὸ βραδὺ βάδισμά μου.

Εἰς τὴν ἑβδόμην στροφήν, ἡ Ἰουλίττα μὲ διέκοψεν εἰποῦσα,

— Καὶ τί θὰ καταλάβωμεν;

Περιῆλθα ἐκ νέου τὴν αἴθουσαν τρίς, ἀπέρριψα ἔπειτα τὸ σιγάρον, καὶ παρασύρας καθέδραν ἐκάθησα πλησίον της.

— Ἡ σημερινή σου θέσις ἐνώπιον τῆς κοινωνίας συμπεραίνω ὅτι θὰ σὲ λυπῇ, τὴν εἶπα.

— Ἀναμφιβόλως, ἀπεκρίθη ἀνεγείρουσα τὴν ἐρατεινὴν κεφαλήν της καὶ τὰ μελανά της ἐπ' ἐμὲ προσηλόνουσα ὄμματα, προδίδοντα, καίτοι κατ' ἐπιφάνειαν ἀπαθῆ, μελαγχολίαν βαθεῖαν· ναί, γνωρίζω, καλέ μου Ἀλαΐε, ὅτι ἐνώπιον τῆς κοινωνίας ἐστιγματίσθην δι' ἀνεξαλείπτου δυσφημίας. — Γυνὴ ἑταίρα...

— Ἀλλ' αὐτὴ ἐξαλείφεται, ὦ Ἰουλίττα, τὸ ὄνομά μου θὰ ἀπέπλυνε τὸ ἰδικόν σου.

— Ἰδὲ ἔπαρσιν ἀριστοκρατικὴν ὑπολαβε μετὰ στεναγμοῦ· ἔπειτα δὲ εἰφυῶς στραφεῖσα πρός με καὶ δράξασα τὴν δεξιάν μου, ἔφερεν αὐτὴν ἀκουσίως εἰς τὰ χείλη της, καί,

— Ἀληθινά, ἠρώτησεν, ἀληθινὰ θὰ ἐνυμφεύεσο, Βυσταμέντιε; Ὦ ποία συγχρισιν μὲ ἔφερες νὰ κάμω!

— Τί δηλοῖ ὁ λόγος οὗτος, πεφιημένε μου; τὴν ἠρώτησα. Αὐτὴ ὅμως δὲν ἀπεκρίθη· μόνον ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της ἄφθονα δάκρυα.

Τῶν δακρύων τούτων ἐγνώριζα κάλλιστα τὴν ἀφορμήν, διὸ καὶ τὰ μέγιστα ἐπικράνθην· κατεσίγασα ὅμως τὴν ἀγανακτησίν μου, καὶ ἐπανελθὼν ἐκάθησα πλησίον της.

— Ταλαίπωρή μου Ἰουλίττα, τὴν λέγω, αἰωνίως λοιπὸν θὰ αἱμάσσει αὐτήν ἡ πληγή;

— Ἀπὸ τὰς συμφωνίας μας ἡ πρώ, ἀπεκρίθη, εἶναι τὸ νὰ μὲ συγχωρῇς καὶ κλαίω.

— Κλαῦσε λοιπόν, τὴν λέγω, κλαῦσε, ἀθλία ψυχή, περιαλγὴς ψυχή, ἀλλ' ἄκουσε ὕστερον καὶ ἀποκρίνου εἰς τοὺς λόγους μου.

Ἐσπόγγισε τὰ δάκρυά της καὶ ἔθεσεν τὸς τῆς χειρός μου τὴν χεῖρά της.

— Ἰουλίττα, τὴν λέγω, δὲν εἶναι ἀρθὸν τὸ νὰ νομίζεσαι ὡς μία ἑταίρα. Ἆρ' σε μέλουν αἱ ἰδέαι καὶ οἱ σκαιοὶ λόγοι τῶν ἀνοήτων; Σὺ εἶσαι φίλη μου, ἀδελφή μου, ἐρωμένη μου...

— Ἐρωμένη σου· ἀλλ' αὐτὸ τί, Ἀλαΐε μου, μὲ καταισχύνει. Μὴ τάττεσαι, ἄλλο θέλω νὰ εἰπῶ. Προτιμῶ τὸν θάνατον τοῦ νὰ προσφέρω ἀντίτιμον τῆς εὐγενοῦς καρδίας σου καρδίαν ἡμίσβεον, ὁποία εἶναι ἡ ἰδική μου.

— Μή σε μέλῃ περὶ τούτου, φίλη μου· ζωπυροῦμεν ἡμεῖς τὴν τέφραν της ἀγον κατ' ὀλίγον· ἄφες μου τὴν ἐλπίδα ὅτι ὑπάρχει εἰς αὐτὴν σπινθὴρ τὸν ὁποῖον δύναμαι νὰ ἐξιχνιάσω.

— Ναί, ναί, τοῦτο ἐλπίζω ὡς κάποθῶ! προσέθεσεν ἱλαρυνθεῖσα. Ὥστε θέλεις σύζυγον... Πλὴν διατί; πλιτερον ἄρά γε θὰ μὲ ἀγαπᾷς τότε; ἢ πως θὰ μὲ ἐκράτεις ἀσφαλέστερα ὡς σύζυγον;

— Ὄχι, ἀλλὰ θὰ σὲ βλέπω τότε τυχεστέραν, καὶ θὰ εἶμαι εὐτυχέστερος.

— Εὐτυχεστέραν! ἀπαντᾶσαι· μαζί σου εἶμαι ὅσον δίδεται εὐτυχής· ἤγουν τίτλος *Δούκας Βυσταμεντίου*, εἰμπορεῖς νομίζεις, νὰ μὲ καταστήσῃ εὐτυχεστέραν;

— Δὲν λέγω τοῦτο, ἀλλὰ δύναμαι νὰ σὲ προφυλάξῃ ἀπὸ τοὺς αὐθάδεις τοῦ κόσμου σαρκασμούς.

— Τοῦ κόσμου! εἶπεν ἡ Ἰουλίττα· δηλαδὴ τῶν φίλων σου. Τί πρᾶγμα εἶναι ὁ κόσμος; ποτὲ δὲν τὸν ἐγνώρισα. Δέκα τὴν ζωὴν καὶ περιῆλθα τὴν γῆν, ἀκόμη δὲν ἠμπόρεσα ν' ἀπαντήσω ἀὸ τὸ ὁποῖον ὀνόμαζετε κόσμον.

— Γνωρίζω, ὅτι ἕως τώρα ἔζησῶς ἡ κόρη ἐκείνη τοῦ μύθου, ἥτις ἐκατεῖ ἐντὸς ὑαλίνης σφαίρας, καὶ ὅμως εἶδα

μίαν ἡμέραν νὰ κλαίῃς διὰ τὴν οἰκτρὰν θέσιν ὅπου διέκεισο, καὶ τότε ἀπερράσισα τὸ πᾶν εἰς σὲ νὰ προσφέρω, καὶ βαθμοὺς καὶ τίτλους μου, ἂν μόνον παρεῖχες εἰς ἐμὲ τὸν ἔρωτά σου.

— Λέγεις ὅτι μὲ εἶδες νὰ κλαίω, ἀλλ' ἠπατήθης. Δὸν Ἀλαῖε, ἂν νομίζῃς ὅτι ἔκλαια ὡς ἐκ τοῦ αἴσχους μου· αἶσχος ἠδύνατο πλέον νὰ εὕρῃ χώραν εἰς τὴν ψυχήν μου, ἐνῷ αὐτὴ ἦτο πλήρης θλίψεων; ἐνῷ τὰ ἄλγη τὴν κατέστησαν ἀναίσθητον εἰς πᾶσαν ἐξωτερικὴν προσβολήν; Ἂς ἐξηκολούθει ἐκεῖνος νὰ μὲ ἀγαπᾷ, καὶ δὲν ἤθελα ἄλλην παρ' αὐτὴν εὐδαιμονίαν, οὐδ' ἂν τὸ ἀποτροπαιότατον ἐφαινόμην τέρας ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ πράγματος τὸ ὁποῖον ὀνομάζεις κόσμον!

Δὲν ἠδυνήθην νὰ καταθλίψω τὴν ἐκ τῆς ἀγανακτήσεώς μου συγκίνησιν, ὅταν ἤκουσα τὸν λόγον τοῦτον· ἠγέρθην θέλων νὰ περιπατήσω, ἀλλ' ἡ Ἰουλίττα μ' ἐμπόδισε.

— Ὦ, συγχώρει με, εἶπε μὲ φωνὴν ἱκετικήν, συγχώρει με ὅτι σὲ θλίβω τοιουτοτρόπως. Τὸ νὰ μὴ λαλῶ περὶ ἐκείνου εἶναι ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου.

— Ἔστω, Ἰουλίττα, τὴν ἀπεκρίθην πικρὸν στεναγμὸν καταπνίξας· λάλει περὶ αὐτοῦ λοιπόν, ἀφοῦ τοῦτο σὲ ἀνακουφίζει· ἀλλὰ πῶς ἀκόμη καὶ τώρα νὰ μὴ εἰμπορῇς νὰ λησμονήσῃς ἐκεῖνον, ὅτε ὅλα τὰ περὶ σὲ τείνουν εἰς τὸ νὰ σὲ χορηγήσωσι νέαν εὐδαιμονίαν, νέαν ζωήν, νέον ἔρωτα!

— Ὅλα τὰ περὶ ἐμέ! εἶπεν ἡ Ἰουλίττα ἀνασκιρτήσασα. Δὲν εἴμεθα εἰς τὴν Βενετίαν; ἢ ἀπατῶμαι;

Ἠγέρθη καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον· ἡ ἐξ ἀτλαζίου λευκοῦ ἐσθής της μυρίας ἐσχημάτιζε πτυχὰς περὶ τὴν λεπτήν της ὀσφύν· ἡ ἐβενίνη κόμη της ἐξεχύνετο ἀπὸ τῶν χρυσηλάτων μεγάλων καρφίδων, αἵτινες μόλις τὴν ὑπεβάσταζαν ἑτοιμόρροπον, καὶ ὁ λαιμός της περιεχέετο ὑπ' αὐτῆς, ὡς ὑπὸ μυριπνόου χνοῦ ἐκ μετάξης. Τόσον ὡραία ἦτο μὲ τὰς ὠχρὰς παρειάς της, μὲ τὸ μειδίαμά της ἐκεῖνο, τὸ γλυκύτητος ὁμοῦ καὶ σοβαρότητος μετέχον, ὥστε λησμονήσας τὰ σκληρά της λόγια ἐκινήθην ὅλος ψυχὴ νὰ τὴν ἐναγκαλισθῶ· ἀλλ' ἤδη εἶχεν ὀλίγον ἀνασύρει τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου, καί, βλέπουσα διὰ τῶν ὑάλων, ἐφ' ὧν σελήνης ἀκτὶς ὑγρὰ εἶχεν ἀρχισει νὰ ὑποφέγγῃ,

— Ὦ, Βενετία, πόσον παρήλλαξες! ἀνεφώνησεν· ἄλλοτε πόσον φαιδρὰν σὲ εἶχα ἰδῆ, καὶ πόσον μὲ φαίνεσαι ἐρήμη σήμερον καὶ πένθιμος!

— Πῶς! διέκοψα εἰπών· ἦλθες καὶ ἄλλοτε εἰς τὴν Βενετίαν! Καὶ πῶς, φίλη μου, νὰ μὴ μὲ τὸ εἰπῇς;

— Ἔβλεπα ὅτι πολὺ ἐπεθύμεις νὰ ἐπισκεφθῇς αὐτὴν τὴν περικαλλῆ πόλιν, καὶ ἠσθανόμην ὅτι θὰ μετέβαλλες πόθον ἂν ἕνα λόγον ἐπρόφερα. Ἐσιώπησα λοιπόν, διὰ νὰ μὴ γίνω αἰτία ν' ἀλλάξῃς ἀπόφασιν.

— Βεβαίως θὰ μετέβαλλα ἀπόφασιν! ἀπεκρίθην κρούσας κατὰ γῆς τὸν πόδα. Εἰς τὴν εἴσοδον τῆς ἐπαράτου ταύτης πόλεως ἂν εὑρισκώμεθα, καὶ μ' ἔλεγες ὅτ' ἦλθες καὶ ἄλλοτε εἰς αὐτήν, ἀμέσως θὰ διηύθυνα τὸ ἀκάτιον πρὸς ἄλλην ὄχθην, ἀμόλυντον ἀπὸ παρομοίαν ἀνάμνησιν. Ἐκεῖ θὰ σ' ἔφερα, καὶ κολυμβητὶ ἀκόμη, ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξω μεταξὺ τῆς τοιαύτης ἐπικινδύνου διαπορθμεύσεως καὶ τῆς οἰκίας ὅπου εὑρισκόμεθα, οἰκίας ἥτις ἴσως εἰς πᾶν βῆμα σοῦ ἐνθυμίζει καὶ φλογερὸν τῶν βημάτων ἐκείνου ἴχνος! Λέγε με λοιπόν, Ἰουλίττα, λέγε με, διὰ τὸν Θεόν! μετὰ σοῦ ποῦ δύναμαι νὰ εὕρω καταφύγιον κατὰ τῆς ἀναμνήσεως τοῦ παρελθόντος; Ὀνόμασε μίαν πόλιν. . . δεῖξέ με ἐπὶ τῆς Ἰταλίας μίαν γωνίαν, ὅπου ὁ τυχοδιώκτης ἐκεῖνος νὰ μή σε παρέσυρε!

Ἐκ τοῦ θυμοῦ ὠχρίασα καὶ ἔτρεμα σύσσωμος· ἡ Ἰουλίττα ἐστράφη καὶ ἠτένισε πρὸς ἐμὲ ψυχρῶς· ἔπειτα δέ, στρέψασα πάλιν τὰ βλέμματά της πρὸς τὸ παράθυρον,

—Βενετία, εἶπεν· ὑπῆρξε καιρὸς καθ ὃν σὲ ἠγάπησεν ἡ ψυχή μας. . . δὲν σ' ἐπαναβλέπω μὲ ἀδιαφορίαν οὔτε σήμερον. . . Τὸν ἦσο προσφιλής. . . ὁδοιπορῶν παντοῦ σ' ἐνθυμεῖτο καὶ ἐστέναζε. σὲ ὠνόμαζε περιπόθητόν του πατρίδα. Ἰδοὺ διατί σὲ ἀγαπῶ ἔτι καὶ τώρα. Ὑπῆρξες ἡ κοιτὶς τοῦ οἴκου του, τοῦ εὐγενοῦς οἴκου του, καὶ ἐν τῶν παλατίων σου φέρει ἀκόμη τὸ αὐτὸ ὄνομα ὃ εἶχε κ' ἐκεῖνος!

— Πρὸς Θεοῦ, εἶπα εἰς τὴν Ἰουλίτταν μὲ βαρυκάρδιον φωνήν, πρὸς Θεοῦ! νὰ φύγωμεν, αὔριον νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὴν περιπόθητον αὐτὴν πατρίδα!

— Σεῖς, ἂν ἀγαπᾶτε, ἐλεύθερος εἶσθε νὰ φύγετε καὶ Βενετίαν καὶ Ἰουλίτταν, μὲ ἀπεκρίθη μὲ ψυχρότητα παγετοῦ· ὅσον δι' ἐμέ, εἰς κάνενὸς διαταγὴν δὲν ὑπόκειμαι, καὶ ἀπὸ τὴν Βενετίαν θὰ φύγω ὁπόταν τοῦτο μ' εὐαρεστήσῃ.

— Ἐκατάλαβα, τὴν εἶπα μὲ καρδιακὸν παροξυσμόν· ὁ Λεώνης εἶναι εἰς τὴν Βενετίαν.

Ἡ Ἰουλίττα ἐτινάχθη ὡς ὑπὸ ἠλεκτρισμοῦ.

— Τί λέγεις! τί εἶπες! Εἰς τὴν Βενετίαν εἶναι ὁ Λεώνης; ἀνέκραξεν ὡς ἐν παραφροσύνῃ· καὶ ῥιφθεῖσα ἐπὶ τοῦ στήθους μου,

— Ἐπανάλαβέ μου ὅ,τι εἶπες . . . . πρόφερέ μου τὸ ὄνομά του . . . νὰ τὸ ἀκούσω τοὐλάχιστον ἀκόμη μίαν φοράν.

Καὶ τὰ δάκρυα ἐπλημμύρησαν εἰς τὰ ὄμματά της, ὑπὸ ἀλλεπαλλήλων δὲ πνιγομένη λυγμῶν ἔμεινε σχεδὸν λιπόθυμος.

Τὴν μετεκόμισα εἰς τὸ ἀνάκλιντρον καὶ μὴ φροντίσας περιπλέον διὰ τὴν κατάστασίν της, ἐπανέλαβα τὸ βάδισμά μου ἐπὶ τοῦ περιθωρίου τοῦ τάπητος.

Καθὼς πραΰνεται εἰς τὰ πελάγη τὸ κῦμα ὅταν ὁ νότος κλείσῃ τὰς πτέρυγας, οὕτω καὶ ἡ ὀργή μου τότε κατηυνάσθη, λύπη δὲ πικρὰ τὴν διεδέχθη, καὶ νὰ κλαίω ἤρχισα πράγματι ὡς γυνή.

Ἕπεται συνέχεια.

Τὸ κατωτέρω καταχωριζόμενον δραματικώτατον μυθιστόρημα μετεφράσθη ἐπιτυχῶς παρὰ φίλου, καὶ ἄλλοτε εὐδοκίμως καλλιεργήσαντος τὰς Μούσας. Λυπούμεθα ὅτι δὲν ἐπέτρεψεν ἡμῖν νὰ δημοσιεύσωμεν τὸ ὄνομά του· ἐλπίζομεν ὅμως ὅτι βραδύτερον θὰ ἐπιτρέψῃ ἡμῖν τοῦτο. Σ. τ. Δ.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Α΄

Ἀδελφὸς καὶ ἀδελφή.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ Μαΐου τοῦ ἔτους 1391, ὁ δοὺξ τῆς Βουργονδίας, Φίλιππος ὁ Τολμηρός, ἐγκαταλείπων τὸ δουκάτόν του, ἀπήρχετο εἰς Παρισίους, ἔνθα ἐκαλεῖτο ὑπὸ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀποτελουμένου τότε ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τῶν θείων τοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ ἕκτου.

Ὁ υἱός του, κόμης τοῦ Νεβέρ, ὁ ἐπονομασθεὶς βραδύτερον Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος, ἔμεινε τότε μόνος εἰς τὰ μεγαλοπρεπῆ ἀνάκτορα τοῦ πατρός του, μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῆς συζύγου του Μαργαρίτας δ' Αἰνώ.

Ὁ νεκρὸς πρίγκηψ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἀπηθανατίσθη κατόπιν ἐν τῇ μάχῃ τῆς Νικοπόλεως, ἠγαπᾶτο μεγάλως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του διὰ τὰ πολλὰ αὐτοῦ προτερήματα, καὶ ἰδίως διὰ τὴν περὶ τὴν ξιφασκίαν καὶ τὸ ἱππεύειν μεγίστην αὐτοῦ ἐπιτηδειότητα.

Ὁ κόμης — ὅστις δὲν ἠγάπα πολὺ τὴν σύζυγόν του — ἦτο μὲν καλλονῆς ἐξόχου, ἀλλ' οὐχὶ ἐκ τῶν ἐκφραστικῶν ἐκείνων καλλονῶν, αἵτινες ἐπισύρουσιν, οὕτως εἰπεῖν, τὸν θαυμασμόν, ἢ μᾶλλον, ἦτο καλλονῆς ψυχρᾶς· ἡ δὲ ψυχρότης του αὕτη ἀπό τινος εἶχε μεγάλως αὐξηθῆ. Τοῦτο δὲ διαφοροτρόπως ἐσχολιάζετο, μάλιστα δὲ ἐψιθυρίζετο ὅτι ἦτο ἐρωτευμένος.

Ἀλλὰ τίνος;

Αἱ μᾶλλον κακαὶ γλῶσσαι παντὶ σθένει προσεπάθουν ν' ἀνακαλύψωσι τὸ μυστήριον τοῦτο. Ἀλλ' ὁ κόμης ἦτο τόσῳ προφυλακτικός, ὥστε οὐδεὶς ἐδύνατο νὰ μαντεύσῃ τι.

Οὐχ ἧττον ἡμεῖς, εὐτυχέστεροι πάντων, ἐδυνήθημεν νὰ ἀνακαλύψωμεν τὸ μυστικόν του.

Ἦτο ἡ ὀγδόη ὥρα τῆς ἑσπέρας.

Ἡ νὺξ ἐπήρχετο γλυκεῖα καὶ μυρόεσσα, οἱ δὲ κάτοικοι τῆς Βουργονδίας ἔσπευδον νὰ ἐπανέλθωσιν οἴκαδε, ἐκτός τινων ἐρωτολήπτων νέων, οἵτινες, παραμένοντες μέχρι βαθείας νυκτός, ὑπὸ τὸ ἀργυροῦν τῆς σελήνης φῶς, παραδίδονται εἰς γλυκεῖς καὶ ὀνειροπόλους ρεμβασμούς.

Ἂς εὐαρεστηθῇ ὁ ἀναγνώστης νὰ μας ἀκολουθήσῃ εἰς μίαν τῶν ὡραιοτέρων ὁδῶν τῆς πόλεως Διζόνης καὶ ἂς εἰσέλθωμεν ἐντὸς οἰκίας μετρίου ἐξωτερικοῦ, τῆς ὁποίας ἡ θύρα καὶ τὰ παράθυρα εἶνε ἑρμητικῶς κεκλεισμένα.

Πάραυτα ἐκ τοῦ βάθους τοῦ δωματίου ἀκούεται φωνή τις γυναικεία, γλυκεῖα καὶ περιπαθής:

— Γερτρούδη! Γερτρούδη!

— Κυρία!